Ч. 152 Неділя 11 (23) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з п. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Австро-Угорщина супротив замаху на Миляна. — Гостина німецких моряків в Петербурзі. — Новий тридержавний союз. — Самоубийство ад'ютанта царевича.)

Здасть ся, що також в австрийскій дипльоматиї обявляє ся невдоволене з надзвичайної пересади, з якою в Білгороді хотять використати послідний замах на Миляна для політичних цілий. В звязи з тим стоїть донесене Pester Lloyda з Відня, в котрім сказано, що австрийскі правительственні круги немило діймив спосіб відкликаня ґен. Груича з Петербурга. То відкликане зробило прикре вражіне не лише в російских кругах правительственних. Оно наступило так нагле і так несподівано, що Груич не мав навіть часу вручити цареви відкликуючого письма. Спосіб відкликаня есть зневагою для дипльоматичних звичаїв.

В Петербурзі гостив тепер шкільний німецкий корабель „Шарльотте". Отже як доносять до Polit. Corresp., звернув на себе в Петербурзі загальну увагу спосіб, в який всі тамошні власти, товариства, а навіть круги двірскі приймали німецких гостий. Особливо комендант російскої фльоти вел. князь Алексей Александрович дуже сердечно поводив ся з німецкими офіцирами. З того вносять, що тепер між Берлином а Петербургом істнують дуже добрі відносини.

Новий тридержавний союз заповідають деякі францускі і російскі дневники. Дискусию на сю тему викликав сам по собі дуже незначний факт. Цісар Вільгельм вислав президентови французкої републики в приязнім тоні зредаґовану телеґраму, відвідавши французкий воєнний корабель, і в фантазиї французких дневникарів вже готова згода Франциї з Німеччиною. Ціла річ стала ще голоснійшою, коли в сю справу вмішав ся шведский король Оскар. Він написав до цісаря Вільгельма лист, в котрім висказує свою радість з того, що на скандинавских водах німецкий цісар вступив на французкий корабель „Іфіґенію" і в той спосіб прискорив згоду двох найбільше цивілізованих народів в Европі. Ся згода забезпечить всім народам благословеньство мира. Відпис того листу король Оскар післав президентови републики. Гадку союза Франциї з Німеччиною кинено в саму пору, бо Франция зажерла ся з Анґлією і Французи не лиш хочуть відібрати Анґлиї союзників, але також мати як найбільше власних союзників против Анґлиї. Бажанем французких політиків є, не допустити до побіди Анґлиї в трансвальскім спорі, і тому они що раз голоснійше говорять о союзі Франциї, Росиї і Німеччини. Той союз станув би по стороні Трансвалю на случай, коли би Анґлія виповіла війну. Здасть ся, що до війни не прийде, бо Бури поробили деякі уступки, а окрім того публична опінія Анґлиї противна війні. Але заки воєнні поголоски замовкнуть, накликуваня дневників зроблять своє, і Французи привикнуть до гадки о союзі з Німеччиною. Цікаве, що російска праса, розжалена зразу на Французів за сей ґерманофільский зворот, тепер хвалить его і навіть запевняє, що над таким оборотом річи богато напрацювала ся російска дипльоматия. Петербурскі дневники вказують, що нема гарнійшої комбінациї, від союза трех таких сил, як Росия, Німеччина і Франция. Доперва такий тридержавний союз потрафить Европі запевнити сталий спокій, і зреалізує гарні гадки, кинені на конференциї в Гаґі.

Підпоручник Боісман, котрий був приділений до служби при помершім наслїднику престола в. кн. Юрию, застрілив ся. Причиною того самоубийства була нагана, яку одержав за то, що позволив царевичеви виїхати самому, а смерть царевича, як тепер на певно знають, наступила внаслїдок упадку з біцикля.

Новинки.

Львів дня 22 го липня 1899.

— **Іменованя.** П. Міністер рільництва іменував асистентів лісництва: Яз. Велегорского, Болесл. Зеньчака, Ів. Сташкевича управителями лісів і домен, а практикантів лісництва Евг. Коцовского, Ів. Рутковского і Єр. Бурачиньского асистентами лісництва. — Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала практикантів концептових: дра Ад. Полтурака, Йос. Ґужковского, Стан. Фіялкевича і асист. рахункового Богд. Булика

2)

Перелетна птиця.

(Оповідане з норвежского — Крістияна Ельстера).

(Дальше).

II.

На другий день пробудивсь я рано, цілком против моїх звичайних навичок. Випивши каву і закуривши циґаро, сів я при вікні. Яка то розкіш вдихати сьвіжий, правдивий морский воздух вчасним ранком! Такого хорошого, сьвіжого літного поранку нема ніколи в місті. А в дтак море! Не знає ся, що то єсть спокій, коли не бачилось его перед собою, як оно стоїть гладке як скло, мягке і лагідне. Оно аж потягає до себе і так немов манить, аби чоловік кинув ся в его обійми.

Але оно спонукує нас і до мрій — до мрій о якимсь укритім, пречуднім сьвіті, якого по правді нігде нема. Там, ген далеко, де оно губить ся в легких, рожевих облаках, переходить в вічно бажану а ніколи не відкриту країну щастя. Коли я так глядів крізь вікно, побудив малий вітрець всі малі филі до нового житя. Щось такого вдоволеного і свавільного, як ті живі, рухливі і неспокійні малі филі, я ще ніколи не бачив. Осьвітлені сонцем, подобали на золоті меви, що заєдно підносять ся, аби зараз знов попуритись. Я взяв човно і викупав ся в тім синім, рожево-червонім і золотім мори. Відтак пішов в глубину острова, аби пізнати трохи околицю. Було там лиш болоне, болоне і болоне та торфовища, з котрих вставало велике, струпішіле, соснове коріне може по кількасотлітним сні. Тут і там видко було марненькі цьвітки. По моїм повороті побачив я дозорця лїхтарнї, що стояв на східцях перед домом з люлькою в устах і з руками в кишевях. Здавалось, що він вийшов лиш тому, аби подивити ся, чи й природа виповняє свій обовязок.

В противній стороні подвіря побачив я старого войскового пана, котрого називали капітаном і котрий був імовірно свояком родини.

Скоро лиш мене побачив, наблизив ся до мене, гикнув кілька разів глухим голосом: „ги, ги!" і повитав мене з якоюсь неприємною обиджаючою вічливостию.

— Студент пан Горст, чи так? — То так звучало, немов би бути студентом Горстом, було незвичайно дивно. — На вакацийній прогульці? — Міг би був так само добре сказати: Ти певне прийшов сюди ошукувати щирих селюхів. — Дуже рад пізнати вас, сюди лиш рідко, дуже рідко заблукає ся який чоловік — ги, ги — я ще ні одного не бачив.

Я поклонив ся і вічливо усьміхнув ся.

В тій хвили звернув він свою увагу на дозорця лїхтарнї, що все ще стояв на східцях і любував ся веселим поранком.

— Який той чоловік заєдно вдоволений — шепнув капітан злобно. Відтак поступив кілька кроків до східців і відозвав ся зловіщим голосом:

— Ви свояче не чули, що вчера оповідали на пароході?

— Ні — відповів грубий дозорець спокійно.

— Підчас послїдної бурі потопув при полудневім побережу рибацкий корабель; ні один чоловік не виратував ся.

— Так! — сказав дозорець все ще спокійно.

— Називав ся: „Анна Каролина" — замітив капітан немов нехотячи.

Нагле випала люлька з уст дозорця.

— Анна Каролина?

— Цілком новий корабель!

— Новий. —

Громовий голос дрожав.

— Кажуть, що не був асекурований — говорив капітан дальше.

— Не а — —

Сходи заскрипіли під тяжкими кроками дозорця.

— Шкода, велика шкода! — жалував капітан.

— Алеж до чорта! Таж то мій корабель, мій новий.

— Твій? То ти мав там такий корабель?

— Чи я мав!.... Затопув.... І ти аж тепер говориш мені о тім? На пароході? Анна Каролина? Боже!

Вбіг до челядної хати:

— Гей Петре! Зладь скоро човно. Мушу поїхати телеґрафувати.... Анна Каролина — чи знаєш певне? І цілком новий?

— Так казали.

Дозорець влетів до хати і зараз вийшов звідтам, одітий в зверхну одежу і новий ка-

концесістами скарбу в X. кл. ранґи, а практикантів рахункових Ад. Суходольского і Ів. Сінкевича асистентами рахунковими.

— Для митрополита-номината Юліяна Куїловского привіз уже з Риму pallium о. Вас. Левицкий прокуратор галицко-рускої церкви при папскім престолї. Справа зложеня присяги митрополитом і станиславівским епископом номінатом Андреєм Шептицким може ще потягнути ся довший час; доси Цїсар не візвав номінатів до себе на церемонію зложеня присяги, анї не вазначив до тої цїли кого з архикнязів. З тої причини інтронізация нового митрополита у Львові, сподївана на послїдні днї сего місяця, мабуть ще проволїче ся.

— Іспит зрілости в женьскій семинариї учительскій в Перемишли зложили: Ан. Адлоф, Валерия Бандира, Єл. Бірецка, Анґ. Боберска, Стан. Бирка (з відзн.), Валерия Хрунїївна (з відзн.), Мар. Чернецка, Ольга Добряньска (з відзн.), Мар. Дзержиньска, Сав. Екертівна, Єл. Гилевска, Соф. Графівна. Евг. Гервї, Ванда Клечковска, Авг. Кльоновска, Север. Костовецка, Мар. Козпарска. Ядв. Кусиба, Ольга Литиньска (з відзн.). Єлена Ливчаківна, Соф. Лижевска (з відзн.). Мар. Лосось (з відзн.), Ольга Масляниківна, Ґенов. Мярковска, Конст. Милько, Ванда Патринівна, Казим. Паздановска (з відзн.), Гонор. Пилявска, Юлїя Подолиньска (з відзн.), Фел. Працьоловичівна, Елеонора Радваньска, Ядв. Ризевичівна, Сивілля Шенкер (з відзн.), Шайндля Штерн, Кам. Уйварі, Ем. Вацьо, Мария Вахаль, Теофіля Захариясевичівна, Верон. Виґольска, Генр Шлям, Север. Сольон (з відзн.), Єлена Заяць, Мат. Зембицка (з відзн.) і Стеф. Жураківска; приватистки: Мар. Фішер, Ант. Гживиньска, Вал. Герман, Мар. Конопацка, Мар. Ляникевичівна (з відзн.), Стан. Моравецка, Стан. Пенкось, Кароль Рінґлер (з відзн.) і Елеонора Зґубівна. Шістьом ученицям позволено поправити один предмет по вакациях, а сім приватисток репробовано на рік.

— Австрийскі жандарми мають дістати новий мундур і нове оруже. Замість стрілецких капелюхів будуть носити шеломи з лякированої шкіри. Кабати будуть на два ряди нумерованих ґузиків. Замість дотеперішних зелених шнурів дістануть жовті, але будуть їх носити лише на параду. В лїтї буде їм вільно носити легкі штани з сїрого полотна, а ладівницї будуть містити о 20 набоїв більше.

— З Трускавця пишуть: Дня 20-го с. м. напав знаний в Трускавци божевільний Симонович на мешканє одного сьвященика і повибивавши вікна, ударив сьвященика так сильно каменем голову, що той облитий кровію упав на землю. Збігли ся люди, але Симонович утік з села і скрив ся в лїсї. В ночи вернув він знов до Трускавця і повибивав шиби в коршмі і в сусїдних будинках. Але тут стрітив его суд. Вибігли люди і так немилосердно его побили, що рано відставила его жандармерия ледве живого до шпиталю в Дрогобичи.

— Утопив ся в Викотах під Самбором дня 19-го с. м. звістний у Львові учитель борбництва Кароль Берноляк, що пішов купати ся до Стрвяжа з синами властителя Викот п. Балицкого.

— Напад. Сими днями вертала около 11-ої години в ночи жена властителя Кривчич під Львовом панї Шестакова з двома дочками і сином з цирку у Львові. По дорозї напали на неї якісь злочинцї, стягнули фірмана з козла і заголомшили ударом в голову. Син п. Шестакової, що їхав на першім возї, прибіг фірманови на поміч, але й его ударили зелїзом. Вкінци удало ся нападеним утечи. Напастників доси не віднайдено. В тім самім місци, в кривчицкім лїсї, напав якийсь злодїй на учительку з Кривчич, що вертала до дому і ограбив еї. І того напастника доси не віднайдено.

— Обиджений Японець. Чума в Гонґконґ викликала потребу кварантани, якій мусять піддавати ся всї пароходи. То дуже велика недогода, тому кораблї старають ся уникати сеї карантани. В сїй цїли видано на однім почтовім корабли приказ, що в заливі Гонґ-Конґу не вільно Азийцям висїдати з корабля. На сїм почтовім корабли був також японьский консуль. Він гадав, що заборона не тикає ся его, тому хотів висїсти. Однак єму предложено чемно заборону команданта. Але японьский достойник не хотів уходити за „Азийця“. Тому вніс до команданта протест, в якім заявляє, що почуває ся обидженим, що его, японьского консуля, причислено до... Азийців.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і виховане.

Ради господарскі.

— Як обходити ся зі зрослим збіжем і мукою з него. Зросле або вохким звезине збіже треба як найскорше молотити, бо скоро оно через довший час постоїть вложене то стухне і годї его відтак продати. Вимолочене зерно треба тоненько розстелити і часто розгортати. Колиж би збіже вже стухло, то добре єсть натовчи досить мілко вугля з дерева змішати его добре зі збіжем, а відтак по двох або трох недїлях вичистити на млинку. Вугль витягне з него всю стухлість. Зрослого і вохкого збіжа не треба зараз молоти, але насамперед добре висушити на сонци або таки в печи, очистити від кільців і коли можна перемішати зі здоровим збіжем. Муку зі зрослого збіжа треба на кілька днів розгорнути в сухім місци. При розчинюваню тїста не треба давати за богато води і не за горячої. До тїста самого треба домішувати лїпшої муки, а бодай добре сухої; треба дуже добре вимісити, добре посолити, додати трохи кмену і лишити нехай довше кисне як звичайно. Щоби хлїб лїпше виник ся, треба робити малї бохонцї і уважати на то, щоби хлїб в печи не захопив ся. Сьвіжо спеченого такого хлїба не треба їсти а хиба аж третого дня.

— Перша робота по жниві то підкидуванє або приорюванє стернї і засїванє ростин на зелений гній (горох, вика, вовкиня або люпін). Підкидає ся так мілко, щоби лиш стерню присипати, котра через то борше перегнивая. Після старої приповідки повинен плуг іти за косою. Отже скоро лиш з поля збере ся збіже треба его зараз підкинути, бо тогди земля ще мягка і легко еї дуже мілко підкинути; пізнїйше она засхне і тогди вже трудно мілко орати, а то як раз потреба для того, щоби лиш присипати стерню та всїляке зерно і буряни, котрі тогди борше посходять і лекше їх відтак боронами стягнути. Через скоре приоранє стернї господар не стратить нїчого, бо поле зазеленіє ся борзо і дасть добру пашу. Де обсїває ся стерня на зелений гній, там очевидно годї пасти.

пелюх. Не сказавши нї слова більше, побіг до пристани, де наймит відвязував човно.

Капітан дивив ся за ним з якимсь скритим вдоволенем, а відтак обернув ся до мене:

— Простїть за перерву, пане! Та безжурність тих грубах людий просто гнїває чоловіка! — Він зітхнув. — І я колись не мав журби. Але тепер! Безнадійно недужий, невилїчимо! Живцем умираю. Можу всьо з математичною точностию обчислити; можу собі сказати: маєш ще тілько а тілько житя! Ах, то така страшна річ, о якій ви не маєте понятя.... Випємо по чарцї?

Перейшовши кілька разів стежкою від дому до моря, побачили ми господиню, що вийшла з дверий. Она бачила, що еї чоловік так скоро кудись поїхав і хотїла дізнати ся о причинї.

— Ви не чули? — спитав капітан і прибрав сумний вид.

— Що?

— Страшне нещастє.

— Яке нещастє?

— Розбитє корабля.

— Яке розбитє?

— Прошу, прошу, будьте спокійні своячко; при вашій недузї серця моглоби вам засильне зворушене...

— Але бійте ся Бога, скажіть, що стало ся? — скрикнула жінка з ростучою тревогою.

— Я гадав, що може пастор сказав вам о тій сумній пригодї — не переставав капітан жалувати.

— Де у вас серце, що ви мене так мучите, злобний чоловіче!

— Я не гнїваю ся на вас — ги, ги — я хотів вас лиш в лагідний спосіб приготовити на то, що затопув корабель „Анна Каролина“.

— Боже!

— І слїд еї пропав.

— Таж то майже всьо, що ми мали! — відповіла господиня і блїда та тремтячи безсильно опустила ся на край дороги.

— Щож робити? Видко така була воля Божа — ги, ги. Коби лиш вашому що не приключило ся! Він був такий страшний, що я бою ся о него; дуже легко може прийти удар. То було би страшне нещастє! Що сталось би тодї з тими малими слабовитими дїтьми? Я не опущу вас, своячко, навіть хочби Господу Богу сподобало ся — —

Того вже не могла бідна женщина знести. Розплакала ся в голос і побігла до дому.

Старий капітан просто любував ся на вид тої розпуки. Єго настрій видко повеселїйшав і він почав оповідати о минулих часах. „В моїх часах“ — говорив і я почув о его часах і здасть ся також о его житевих пригодах, хоч він все оповідав о „однім добрім приятели“. Єго добрий приятель визначував ся особливо тим, що любив женщини і мав витривалу голову на напитки. Впрочім був капітан дуже гордий на то, що — як казав — був „сином великого столїтя свободи“. Але при тім любив висьмівати всї теперішні свободолюбні гадки. Вкінци коли замітив, що я може вже досить наслухав ся о „великім столїтю свободи“, перервав нагле оповідати і спитав:

— Можу знати, чи ви тут на острові замітили духовеньство — так називав пастора.

— Я відповів, що бачив.

— Ги, ги, молодий чоловіче, зробіть прислугу старому, вислуженому воякови. Возьміть ся трохи до того чорного пана.

— Не любите его?

— Єго любити? Ту лукаву, підтайну людину? Я би вам оповів — ах, аж кипить у мнї як лиш на то згадаю! Ви бачили мого сина — славний хлопець, кажу вам. Але той лисячий хвіст — простїть! Чоловік в гнїві не знає що говорить. Той пан зробив з мого сина якогось чудака і научив его погорджувати власним вітцем. Я й о тім пересьвідчений, що той товстий лизун винен тому.... Бачите, перше мешкав мій син тут дома — він і Юлїя товариші від дитиньства. Але від коли пастор став — от, оповідаю вам мої родинні річи, що вас нїчого не обходять. Однако уважайте на мої слова, той пастор не спічне скорше, доки аж не заверне голови одинокому сотворіню, що має голову тут на цїлім острові.

— А можна знати, хто то такий?

— Панна Юлїя.

Гнївно стукнув старий палицею о землю, бормотів до себе і кульгая до дому. Коли ми були вже на подвіри, задержав ся і сказав з злобною усьмішкою:

— Як кажу, пане, возьміть ся до него трохи.... Вітцївске благословенє спочиває на вас — ги, ги!

Відтак поклонив ся по войсковому і пішов до своєї нори. Я вернув до комнати, де застав три молодші сестри дуже засумовані задля страти „Анни Каролини“. Аби їх потішити робив я що міг і коли оповів їм кілька веселих казок, забули о всїх журбах сего сьвіта. Они оповідали менї о тім, як їздили до сусїдних місточок і то були їх одинокі подорожи, які они робили. В однім з тих малих місточок були мешканцї на їх погляд дуже вічливі і побожні, але в другім були дуже елеґантні. Говорили також о попереднім своїм мешканю, де жили, заки прийшли на остров. „То була дуже погана околиця“ — сказала наймолодша, однако не перечила, що та околиця мала й хороші сторони. „Була інтересна“ — сказала трохи заклопотана, що ужила свого слова, однако рівночасно й дуже горда на то, що на таке відважила ся.

Всячина господарска.

— Щоби літом мати студену воду або який иншиий напиток в хатї, треба так зробити: Змочити платок у водї і обвязати ним фляшку або збанок та поставити на отвертім вікнї і відчинити двері. Від продуву буде вода з платка борзо парувати, через що відбирає фляшцї або збанкови тілько тепла, що вода або напиток в нім зробить ся студена як з леду. Так само можна і в ночи мати в збанках і баньках студену воду, скоро обвяже ся їх мокрим платком і поставить ся в тїни. Коли нема платка, то можна збанок обгорнути сьвіжо розкопаною землею або таки закопати его у вохку землю.

— Осторожно зі салїтрою уживаною на навіз! Німецкі товариства господарскі роблять уважними на то, що салїтра чілїйска, уживана на навіз може бути дуже небезпечна, бо легко займає ся і вибухає; навіть міхи, в котрих була салїтра, суть небезпечні, бо треба лиш одної искри, щоби они запалили ся.

Переписка господарска.

Нічлявский: Вік корови шутої, т. е. без рогів, пізнає ся так само як взагалї вік рогатої худоби — по зубах, котрі суть так уложежені (числа над лїнією означають зуби в горішній, під лїнією в долїшній щоцї):

3 3 | 0 | 0 0 | 0 | 3 3
———————————————
3 3 | 0 | 4 4 | 0 | 3 3

Отже в долїшни щоцї єсть на самій середині 8 сїкачів (4 і 4); в горішній щоцї понад ними нема зубів (длятого повисше 0 і 0 замість чисел) лиш нагнїтковатї ясна; клів нема також, (длятого повисше назначено над і під лїнією, з правого і лївого боку по одній нули); наконець по обох боках в горішній і долїшній щоцї приходить по 6 (3 і 3) черінних зубів. Докладне поясненє можна би Вам дати лиш при помочи рисунку, а що то годї, длятого мусимо обмежити ся на слїдуючім: Телятко, коли народить ся, має всего 14 зубів (2 сїкачі і 12 т. зв. передчерінних), в першім тиждни приходять до того ще 2 сїкачі (16 зубів); до 3 недїль має телятко вже 8 сїкачів а 12 черінних, отже разом 20 зубів. То суть молочні зуби; они бувають більше вузкі, зуживають ся до 9 або 12 місяців і на їх місце приходять нові ширші. Коли телятко має пів року до 9 місяців, приходять ще 4 позадні череняки і телятко має разом 24 зубів. В рік до півтора зміняють ся два переднї сїкачі (молочні) і приходять два широкі лопатковатї, а всїх зубів єсть 28. В два роки до півтретя зміняють ся знову два молочні сїкачі і худобина має вже 4 лопаткоцатих сїкачів, а всїх зубів разом 32. До чотирох лїт змінять ся всї молочні зуби. Від тепер зачинають зуби стирати ся, випадають, худобина набирає змінного вигляду, а пізнаванє віку єсть вже досить трудне. Впрочім і по карбах на зубах не завсїгди можна докладно пізнати вік корови. За кождим телятком дістає корова один карб; коли же не має телятка, то карби розходять ся далеко і длятого широкий відступ двох карбів від себе треба числити за два карби. значить ся за два роки.

Громада Тернава вижна: Звичайно вже запізно радити тогди, коли гусеницї кинуть ся на капусту. Господар повинен вже наперед памятати о тім і нищити того білого мотиля, котрий часом вже в цьвітни показує ся, а котрий зносить яєчка, з котрих опісля вилазять гусеницї. Коли же гусеницї присядуть вже капусту, то нема иншої ради лиш збирати їх і душити. До того можна заставити дїти і визначити їм маленьку заплату за то. Також має бути добрим посипати капусту мілко поговченим непаленим вапном. Вапно не зашкодить, а гусеницї щезнуть.

Читач в Бурштинї: О хові кріликів трактують слїдуючі книжки: Hochstetter, Kaninchenzucht, 5 Auflage і Löbe Kaninchenzucht. Цїни тих книжочок не знаємо; можете їх спровадити з книгарнї Wilhelm Frick, Hofbuchhandlung, Wien I. Graben 27. — Ми би Вам радили дуже, коли хочете заняти ся годівлею кріликів спровадити собі за 10 кр. слїдуючу маленьку книжочку: Das Silberkaninchen, dessen Werth u. Haltung. Книжочку сю написав заступник голови віденьского товариства годівлї сріблястих кріликів, Franz Laula (1898, 13 сторін). Годівля сего кріліка має бути дуже поплатною, бо і мясо добре і кожа з него має для кушнїрів 10 до 15 разів більшу вартість як з инших. Сю книжочку можете спровадити від виділу згаданого товариства. Пішлїть 13 кр. марками (разом з почтовою оплатою) і адресуйте лист: An den Vorstand des österreichischen Silberkaninchenclubs, Wien 18/2, Gersthoferstrasse 86. — Відповідь на друге питанє буде в „Переписцї зі всїми і для всїх“.

Лїтература господарска.

— Johannes Böttner's Praktisches Lehrbuch des Obstbaues. 570 сторін, 557 ілюстраций. Цїна 3 зр. 60 кр. Книжка ся призначена для практичного ужитку селян і господарів, котрі при помочи садів хотять збільшити доходи зі свого господарства. Єсть то дїйстно дуже добрий і практичний підручник для науки садівництва.

— Přibyl's Geflügelzucht, 4 Aufl. Цїна 1 зр. 50 кр. Книжочка ся обчислена головно на то, щоби в годівли дробу збільшити приховок добрий на мясо і на яйця.

— Herzog Fr. Praktisches Lehrbuch der Taubenzucht 5 Aufl. Цїна 75 кр. В додатку говорить ся і о годівли курий.

Наведені тут дїла можна виписувати з книгарнї Wilhelm Frick, Hofbuchhandlung, Wien I. Graben 27.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Зі Снятинщини доносять, що кукурудза в послїдних днях значно поправила ся, а бульба дуже добра. Тютюн мимо тепла розвиває ся дуже поволи, не росте і не обіцює сего року навіть середної збірки.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 21-го липня: Пшениця 9·50 до 9·75 зр.; жито 6·75 до 7·—; овес 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний —·— до —·—; горох до вареня 6·— до 9·—; вика 4·40 до 4·60; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·50 до 4·75; гречка 7·50 до 7.50; конюшина червона —·— —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль 65·— до 75·— ріпак 10·50 до 11·—

Цїна телят, безрог і овець на заріз: На торг до Відня привезено дня 20 липня 3142 штук телят, 1898 штук живих а 879 штук патрошених безрог, 170 штук патрошених овець і 168 ягнят. За патрошені телята плачено по 34 до 56 кр., за живі 28 до 30 кр., за лїпші 34 до 44 кр.; за найлїпші по 47 до 52 кр. — За молоді безроги 34 до 43 кр., за патрошені тяжкі 46 до 52 кр., за підсвинки 46 до 54 кр. За патрошені вівцї 38 до 44 кр. за кільо. Пара ягнят по 5 до 12 зр.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 липня. Провідник социялїстів др. Адлер засуджений за участь в робітничій демонстрациї на місяць строгого арешту.

Богум 22 липня. По приїздї цариці вдови і вел. князів і княгинь привезено до Богума тїло вел. кн. Юрия, а відтак корабель „Юрий Побідоносець“ виправлено до Новороссийска.

Новий Йорк 22 липня. Після донесень з Вашинґтона президент Мек Кінлї постановив вислати до Манїлї підмогу зложену з кінноти і охотничого полку піхоти.

Коли увійшла Юлїя і сїла коло нас, сестри знов посумнїли. Дивили ся на неї заєдно, скоро лиш котра з них трохи голоснїйше відозвала ся. Здавало ся, немов би она була представителькою їх голов і їх совісти.

Розмова зійшла знов на „Анну Каролину“. Руда була цїлком спокійна. „Після послїдних вістий не було нїякої бурі на полудневім побережи“ — сказала. — „А до того Петро не чув нїчого, хоч був вчера на пароходї і я дивую ся, чого отець так дуже непокоїть ся“.

Незадовго показало ся, що она говорила правду. Дозорець лїхтарнї вернув з телеґрафічного уряду з вістию, що „Анна Каролина“ не розбила ся і єсть в як найлїпшім станї. Хоч гнївало его, що капітан так его одурив, то однако радість з того, що всьо добре, не допустила до гнїву.

Але его жінка не так легко прощала обиди; бодай замітив я то кілька годин пізнїйше, коли случайно зійшов ся з нею. Она виставила нашому воякови „з великого столїтя свободи“ цїлком не гарне сьвідоцтво і з всього видко було, що она его сердечно ненавидїла.

— Ах, пане Горст — сказала — не можете собі представити, що ми мусимо від него терпіти. Одинока приємність того чоловіка лежить в тім, аби другим робити клопоти. Кажу вам, що він тїшить ся як крук, коли де яке нещастє лучить ся.

Присягала ся, що він в найгіршім настрою, скоро лиш не удаєть ся ему з ким небудь посперечити ся. Недавно стрітила его величезна втрата. Его приятель з молодих лїт, бувший керманич корабельний осів перед якимсь часом з своїм заощадженим грошем, червоним носом і безчисленними моряцкими брехнями на острові. То був несподївано щасливий случай для капітана, що вже від давна дармо глядав нової жертви. Старий керманич був їдкий і злобний як капітан — оповідала господиня — і они оба зараз напали на себе. „Так, так, капітан жив тепер як пан! У нас був все як ягня, доки мав керманича. Але раз той старий морский медвідь зробив капітанови таку штуку, що він не міг ему в тім дорівнати — іменно ляг у постїль і умер. Тепер знов не мав капітан нїкого, кого міг би дрочити, і нїхто не найшов ся, хто хотів би его зачіпати. Здавало ся, що нема вже на кого полювати; він вже не жив і не тїшив ся нїчим і якийсь час ходив такий сумний і зломаний, немов би мав велику охоту піти за приятелем з молодих лїт. Але щастє ще раз усьміхнулось ему і в пасторі найшов він справдї нову жертву“.

Але про то говорила господиня вже осторожнїйше; дала пізнати, що ми тут всї знаємо ся. Поведенє капітана тим поганїйше, що пастор займив ся так щиро его сином.

Она добре знає, які підступні наміри має капітан; але пастор перешкодив їм. Она знає его спекуляцию і буде вже мати ся на осторожности.

По полудни виїхав я човном на море ловити рибу. Для чоловіка мого званя то занятє дуже поучаюче. Коли я приміром дивлю ся на великого, гладкого карпа, порівную его зараз з одним з людских типів з яких жию. Чого то не можна научити ся з таких порівнань. На пр. кит як він спокійно поводить ся, виставляє від часу до часу свій грубий, чорний хребет понад филї і віддихає тяжко з шумом водоспаду! Кількож то таких людий, котрих цїлий вплив і цїла сила лежить лиш в тім, що мають такі широченні плечі і можуть з незвичайним обуренєм зітхати на то, що на сьвітї тілько житя і руху!

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера — (Телефона число 569).